

Arrest

nr. 303 492 van 21 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 november 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 9 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 11 april 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) omdat verzoeker reeds eerder verzoeken om internationale bescherming had ingediend in Roemenië en Oostenrijk.

1.3. Op 29 augustus 2022 werd het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) wegens het verstrijken van de overdrachtstermijn in het kader van de bijlage 26^{quater}.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 9 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 11 mei 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u heden achttien jaar oud. Uw vader is Pashayi en uw moeder Pashtoun. U werd geboren in Peshawar (Pakistan), waar uw ouders tijdens het vorige talibanregime naartoe vluchtten. U was nog klein toen uw familie terugkeerde naar Afghanistan en bent opgegroeid in Malik Kalai, een dorp in het district Khewa in de provincie Nangarhar. Zo'n 14 of 15 jaar geleden overleed uw vader. Hij werkte als ingenieur en werd samen met zijn collega's doodgeschoten door de taliban. Na de dood van uw vader zorgde uw oudere broer J.(…) voor jullie. Hij hielp eerst als arbeider bij de bouw van een waterdam of kanaal en ging nadien aan de slag bij de grenspolitie in Nuristan. Na twee jaar zette uw broer dit werk stop op vraag van uw moeder. De weg naar Nuristan was immers gevaarlijk en regelmatig werden er mensen die voor de overheid werkten tegengehouden en gedood door de taliban. Hierna ging uw broer aan de slag bij de lokale politie in Kashkot waar hij een controlepost bemande. Zelf ging u naar school tot de vijfde klas, waarna u in de leer ging als mekanieker in de bazaar van Khewa. Ook toen u de job geleerd had bleef u in dienst bij uw meester, van wie u een vergoeding ontving.

Zo'n maand voor de val van de Afghaanse regering (midden augustus 2021) kwam uw broer J.(…) op een dag naar huis van zijn werk en droeg hij zoals gewoonlijk zijn uniform en geweer. Toen hij bij de moskee passeerde begroette hij de dorpingen die daar stonden en praatte hij met hen. B.(…) J.(…), een dorping over wie gezegd werd dat hij voor de taliban werkte, was eveneens bij de moskee en riep naar uw broer dat zijn brood niet koosjer was en zijn begrafenisgebed niet aanvaard zou worden. Hierop ontstond er discussie en ruzie tussen uw broer en B.(…) J.(…), begonnen zij met elkaar te vechten en sloeg uw broer met de achterkant van zijn geweer op het hoofd van B.(…) J.(…). Eén van de kinderen van de neven van uw vader kwam naar jullie huis en zei dat J.(…) aan het vechten was, waarop u naar buiten ging en de twee uit elkaar haalde. Terwijl u uw broer vasthield stak B.(…) J.(…) zijn vinger op en zei hij dat hij jullie niet zomaar ging laten. Vervolgens werd uw broer boos en zei hij dat hij B.(…) J.(…) zou aangeven bij de overheid. Na dit incident gingen u en uw broer naar huis, waar jullie alles vertelden aan jullie moeder. Ook belde uw broer die nacht naar uw paternale en maternale oom om hen in te lichten. Zij gaven de raad om het rustig te houden, waarna u en uw broer niet meer onnodig naar buiten gingen. U ging wel nog naar uw werk in de bazaar, en uw broer ging na twee of drie dagen opnieuw naar zijn werk in Kashkot. Eén week later werd het huis van B.(…) J.(…) op een nacht doorzocht door de Nationale Inlichtingendienst, waarbij B.(…) J.(…) zelf kon wegvlugten. Zijn zoon kwam echter om het leven tijdens wederzijdse beschietingen, waarna de familie van B.(…) J.(…) jullie verantwoordelijk achtte voor zijn dood. Na dit incident belden u en uw moeder naar uw broer om hem te vragen of hij B.(…) J.(…) verklikt had bij de overheid, hetgeen hij echter ontkende. Uw moeder en broer besloten dat het beter was dat u niet meer ging werken omdat zij misschien wraak zouden nemen. Zo'n 20 dagen later viel de voormalige Afghaanse regering en nam de taliban overal in Afghanistan de macht over. Uw broer kwam niet thuis en u en uw moeder konden hem evenmin bereiken. Die nacht kwam uw paternale oom naar jullie huis en besloten hij en uw moeder, in overleg met uw maternale oom, dat u de volgende ochtend moest vertrekken uit angst dat de taliban u zou doden. Uw paternale oom regelde uw reis, waarna hij u de volgende ochtend naar de verharde weg bij de bazaar bracht. Daar nam u een taxi naar Jalalabad en reisde u verder via Kabul naar Nimroz. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk wist u na een reis van drie maanden België te bereiken.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende kopieën of foto's van documenten neer: uw taskara of Afghaans identiteitsbewijs, de taskara's van uw vader en uw broer J.(…), enkele documenten van het werk van uw broer bij de grenspolitie en de lokale politie, een foto van uzelf met uw broer en een foto van uw broer alleen. Op 17 april 2022 ontving het CGVS nog een aantal kopieën van documenten van de neven van uw vader die vroeger in hetzelfde huis als u en uw familie woonden en voor de Amerikanen werkten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 14 december 2021 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u geboren zou zijn op 15 januari 2004, zoals u verklaarde bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming (zie fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen d.d.09.11.2021 p.4), en bijgevolg destijds slechts 17 jaar oud was, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Zo bleek uit het leeftijdsonderzoek, dat plaatsvond in het Universitair Ziekenhuis

St-Rafaël (KU Leuven), dat u op datum van 26 november 2021 een geschatte leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. Wanneer u tijdens het onderhoud bij het CGVS, dat plaatsvond op 27 maart 2023, opnieuw gevraagd werd naar uw geboortedatum viel het bovendien op dat u aangaf deze niet te kennen. U verklaarde vervolgens slechts 18 jaar oud te zijn, omdat uw moeder dat zou gezegd hebben en voegde hier aan toe: "Toen ik hier gekomen ben, een broer was 17, hij is nu 18, dus..." (CGVS p.3). Later tijdens datzelfde onderhoud stelde u echter slechts twee broers te hebben, waarvan de oudste volgens u zo'n dertig jaar is en de jongste dertien of veertien jaar (CGVS p.6-7). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en deze leeftijd ook ten stelligste blijft volhouden, plaatst bij voorbaat vraagtekens naast uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer J.(...), die bij de lokale politie in Afghanistan werkte en persoonlijke problemen kreeg met een talib (genaamd B.(...) J.(...)) in jullie dorp, vermist zou zijn sinds de machtsovername door de taliban (augustus 2021).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. De gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld voor uw vertrek, alsook de problemen met de taliban die hieruit zouden voortgevloeid zijn, zijn immers weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat uw broer J.(...) op een dag naar huis kwam van zijn werk bij de lokale politie in Kashkot. Toen hij bij de moskee in jullie dorp passeerde en er een praatje maakte met de mensen, zou B.(...) J.(...), een dorpeling waarvan iedereen vermoedde dat hij bij de taliban was, naar uw broer geroepen hebben dat "zijn brood niet koosjer is" en "zijn begrafenisgebed niet zal aanvaard worden" omdat hij voor de overheid werkt (CGVS p.14-15). Het is echter bijzonder bedenkelijk dat B.(...) J.(...) het risico zou nemen om uw broer deze zaken publiekelijk te verwijten, en daarenboven is het ook geheel onduidelijk om welke reden hij dit zou doen. U gaf zelf immers aan dat uw dorp destijds in handen van de overheid was (CGVS p.9), uw broer naar huis kwam in zijn uniform en met zijn geweer (CGVS p.9), en dat uw paternale neven die in hetzelfde huis als u woonden op een Amerikaanse legerbasis werkten (CGVS p.4, 9). Ook werd uw vader vroeger samen met zijn collega's vermoord door de taliban (CGVS p.6). Daarbij verklaarde u zelf dat de mensen in het dorp een jaar voor de val van het Afghaanse regime zijn beginnen roddelen dat B.(...) J.(...) voor de taliban werkte omdat hij soms voor heel lange tijd weg was en dan plots weer in het dorp was (CGVS p.10). Zelf kwam hij hier weliswaar niet openlijk voor uit (CGVS p.10). Door plots dergelijke publieke verwijten te maken bevestigde B.(...) J.(...) alleen maar het vermoeden van de dorpelingen, een actie die, indien hij werkelijk een "verhulde talib" was (CGVS p.10), weinig doordacht en weinig logisch lijkt. Dit wordt bovendien nog versterkt door uw antwoord op de vraag of uw broer geen schrik had voor B.(...) J.(...). Zo zei u hierop dat dit niet het geval was omdat uw broer zijn geweer altijd bij zich had en omdat de neven van uw vader, die bij jullie woonden, grote commandant waren bij de Amerikanen, altijd twee of drie bodyguards bij zich hadden en ook hun eigen geweren hadden (CGVS p.17). Dat B.(...) J.(...) zich gelet op dit alles zomaar plots openlijk in het hol van de leeuw zou wagen, is niet aannemelijk.

Anderzijds is het eigenaardig dat in het dorp reeds sinds een jaar voor de val van het Afghaanse regime de roddel weerklonk dat B.(...) J.(...) voor de taliban werkte (CGVS p.10), maar de overheid (die er tenslotte de macht had) nog niet had ingegrepen. Regels en wetten omtrent huiszoekingen en arrestaties waren bij de voormalige Afghaanse regering immers niet vergelijkbaar met deze van een Westers of Europees land, wat het minstens vreemd maakt dat B.(...) J.(...) onder verdenking van talibanactiviteiten ongestoord naar het dorp kon blijven komen en gaan. In diezelfde context is het eveneens merkwaardig dat het bij de moskee tot een fysiek gevecht kwam tussen uw broer en B.(...) J.(...), maar hierna evenmin meteen werd opgetreden tegen B.(...) J.(...). Hij bedreigde uw familie immers na afloop van dit gevecht, en zei: "Ik zal jullie niet zomaar laten, mijn moment of tijd zal ook komen, ik zal nog zien" (CGVS p.15), "Ik zal mijn wraak nemen (CGVS p.19). Pas een week later deden de autoriteiten volgens u een huiszoeking bij B.(...) J.(...) (CGVS p.15), wat allerm minst aannemelijk is. Uw broer had B.(...) J.(...) daarenboven op zijn hoofd geslagen met de achterkant van zijn geweer (CGVS p.15, 18), waardoor het niet onwaarschijnlijk was dat dit wel eens verder uit de hand kon lopen. Ook zou uw broer destijds tegen B.(...) J.(...) gezegd hebben dat hij mocht doen wat hij wou, en dat hij hem ging aangeven bij de overheid (CGVS p.19). Dat uw broer deze kwestie echter niet meteen (of volgens zijn eigen verklaring zelfs nooit, CGVS p.22) signaleerde bij de autoriteiten, hoewel hij hier openlijk mee dreigde, is niet alleen onbegrijpelijk maar ook ongeloofwaardig. De verklaring dat uw broer op dat ogenblik geen schrik had omdat de neven van uw vader bij de Amerikanen werkten en zij altijd hun bodyguards bij hadden (CGVS p.19) kan in deze context evenmin overtuigen. B.(...) J.(...) had immers duidelijk gedreigd om wraak te nemen en bodyguards of geweren kunnen niet alles voorkomen. Bovendien ging het niet enkel om de veiligheid van uw broer zelf, maar ook om de rest van de familie, zoals u, uw moeder, de vrouw van uw broer en hun twee jonge kinderen (CGVS p.4, 7-8). Ook houdt het geen enkele

steek dat uw broer openlijk zou verkondigen dat hij B.(....) J.(...) ging aangeven bij de overheid, om dit vervolgens niet te doen. Hij gaf B.(....) J.(...) op deze manier enkel maar meer motivatie om iets tegen uw familie te ondernemen, hetgeen evenzeer allesbehalve logisch en doordacht is. Verder kan nog opgemerkt worden dat dit alles zich zou afgespeeld hebben ongeveer een maand voor de machtsovername door de taliban of de val van de voormalige Afghaanse overheid (CGVS p.17). De uitleg dat uw broer destijds dacht dat de overheid nog sterker zou worden en dat er een einde zou komen aan de taliban (CGVS p.19) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. De situatie in Afghanistan was immers reeds maanden voor de machtsovername aanzienlijk aan het verslechteren, iets wat zowel in Afghanistan zelf (en zeker bij de overheid, het leger en de politie) als daarbuiten zeer goed geweten was.

Voorts zijn ook uw verklaringen over de gebeurtenissen na de ruzie tussen uw broer en B.(....) J.(...) niet aannemelijk en op sommige punten zelfs inconsistent of tegenstrijdig. Gevraagd hoelang uw broer thuisbleef na de ruzie met B.(....) J.(...) stelde u plots dat uw broer niet is gebleven en dat dit gebeurde toen hij op weg was naar zijn werk (CGVS p.20). Nochtans zei u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alsook eerder tijdens het onderhoud bij het CGVS duidelijk dat uw broer onderweg naar huis was toen dit gebeurde (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d.29.08.2022 vraag 3.5 en CGVS p.14-15). Na confrontatie was u eerst opvallend vaag en warrig in uw antwoord, om vervolgens aan te geven dat uw broer twee of drie dagen thuisbleef (CGVS p.20). Gevraagd hoe die dagen verliepen gaf u aan dat alles normaal was en er geen problemen waren, maar dat uw broer wel vreesde dat hij problemen zou krijgen door B.(....) J.(...) en bijgevolg "al een beetje bang" was (CGVS p.20). Nochtans zei u eerder nog dat uw broer op dat ogenblik géén schrik had (CGVS p.19). Daarenboven, indien uw broer gedurende die twee of drie dagen toch "al een beetje bang" geworden was, houdt het opnieuw geen steek dat hij B.(....) J.(...) niet meteen aangaf bij de overheid. Meer nog, uw broer besloot zelfs om opnieuw naar zijn werk te gaan en de enige afspraak die jullie zouden gemaakt hebben was om niet meer onnodig buiten te gaan of onnodig heel ver weg te gaan, hetgeen wederom bijzonder twijfelachtig is. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat de overheid één week na de ruzie tussen uw broer en B.(....) J.(...) plots op de hoogte zou gekomen zijn van het feit dat B.(....) J.(...) actief was voor de taliban en een huiszoeking bij hem deed (CGVS p.15). Zoals eerder aangehaald werd er volgens u in het dorp reeds ongeveer een jaar geroddeld over B.(....) J.(...) en zijn vermoedelijke betrokkenheid bij de taliban omdat hij soms voor lange tijd verdween en dan weer verscheen (CGVS p.10, 16). Dat deze roddel de autoriteiten, die tenslotte de controle hadden over uw dorp, niet eerder bereikte, of dat de overheid er dermate lang mee wachtte om actie te ondernemen, is niet aannemelijk.

Ook verklaarde u dat B.(....) J.(...) bij deze huiszoeking wegluchtte en dat zijn zoon gedood werd (CGVS p.15, 22). Gevraagd wat er hierna met de vrouw van B.(....) J.(...) gebeurde kon u echter geen antwoord geven. De uitleg dat jullie niet echt contact hadden met hen en niet op de hoogte waren van "de situatie van hun huis" kan hierbij niet overtuigen (CGVS p.22). Zo gaf u immers aan dat een vrouw uit het dorp, met wie uw familie een goeie relatie had, meteen na de huiszoeking en de dood van de zoon van B.(....) J.(...) naar jullie huis kwam om jullie te informeren hierover (CGVS p.21, 22). Ook bleven u en uw moeder na de dood van de zoon van B.(....) J.(...) nog zo'n 20 dagen in het dorp, tot aan de val van de voormalige Afghaanse regering (CGVS p.24). Dat jullie hierna helemaal niets zouden vernomen hebben over wat er met de vrouw van B.(....) J.(...) gebeurde (CGVS p.23), die tenslotte helemaal alleen achterbleef nadat haar man wegluchtte en haar zoon stierf (CGVS p.16), is niet geloofwaardig. Ook verklaarde u dat u niet meer ging werken en helemaal niet meer buitenkwam na de dood van de zoon van B.(....) J.(...). Gevraagd hoe jullie dan boodschappen deden stelde u dat uw broer, wanneer hij terugkwam van zijn werk, voeding en dergelijke met zich meebracht (CGVS p.23). Het is echter frappant dat uw broer nog "normaal, gewoon" naar huis kwam nadat de zoon van een talib, waarmee hij eerder ruzie kreeg en die hij dreigde aan te geven bij de overheid, omkwam tijdens een huiszoeking door de autoriteiten. Hoewel uw eigen dorp onder controle van de overheid stond, was het niet ondenkbaar dat uw broer onderweg van zijn werk naar huis gevisieerd kon worden door de taliban wegens zijn problemen met B.(....) J.(...). Bovendien gaf de familie van B.(....) J.(...) uw broer de schuld van de dood van hun zoon, en gaven ze openlijk aan dat ze wraak zouden nemen voor zijn dood (CGVS p.15), iets waar u en uw familie van op de hoogte waren (CGVS p.21) en wat jullie ook aan uw broer vertelden (CGVS p.22). Desondanks kwam uw broer amper vijf dagen later naar huis, kennelijk louter om jullie voeding te brengen (CGVS p.24). Vervolgens verklaarde u dat uw broer gewoon zoals normaal van zijn werk kwam, "bijvoorbeeld hij kwam een dag en bleef dan 's nachts en dan ging hij weer terug, want waar hij werkt is niet zo ver van ons huis" (CGVS p.24). Nochtans stelde u eerder tijdens het onderhoud nog dat uw broer ongeveer elke maand met verlof naar huis kwam (CGVS p.9), maar bleek dit dan weer niet te kloppen (CGVS p.24).

Verder is het merkwaardig dat de neven van uw vader, die in hetzelfde huis als jullie woonden (zie supra), op de dag van de val van de Afghaanse regering uitgenodigd werden door de Amerikanen en u, uw moeder, de vrouw van uw broer en zijn kinderen alleen achterlieten (CGVS p.25). Dat zij enkel konden regelen om hun eigen vrouwen en kinderen mee te nemen maar jullie niet is minstens twijfelachtig. Daarenboven konden deze neven van uw vader jullie mogelijks elders in veiligheid brengen, of meenemen tot een andere regio of stad verder weg van jullie eigen dorp waar jullie de zogenaamde problemen met B.(....) J.(...) hadden. Ook hebt u een maternale oom in de provincie Kunar (CGVS p.5) en een paternale oom die twee dorpen verder woont (CGVS p.13). Dat zij jullie desondanks helemaal alleen achterlieten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees opnieuw. Hierbij kan tevens opgemerkt worden dat het vreemd is dat u, uw moeder, de vrouw

van uw broer en zijn kinderen niet eerder naar bijvoorbeeld uw maternale of paternale oom gingen. Zoals eerder aangehaald bleven jullie nog 20 dagen in het dorp nadat de autoriteiten het huis van B.(....) J.(...) doorzochten, zijn zoon neerschoten en zijn familie de schuld hiervoor bij jullie legde en aankondigde wraak te zullen nemen hiervoor (zie supra). Dat jullie geen vrees hadden zolang de neven van uw vader bij jullie woonden (CGVS p.25) kan hierbij opnieuw niet overtuigen. Er werd reeds op gewezen dat bodyguards en geweren niet alles kunnen voorkomen, en een verhuis naar bijvoorbeeld uw maternale oom in de provincie Kunar was in feite een eenvoudige (al dan niet tijdelijke) oplossing. Op het moment van uw vertrek gingen uw moeder, schoonzus en haar kinderen immers eveneens bij deze oom wonen (CGVS p.5), waardoor dit kennelijk geen probleem vormde. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u weinig kon vertellen over B.(....) J.(...), en dat de zaken die u vertelde enigszins bedenkelijk zijn. Zo zei u immers dat B.(....) J.(...) sinds lang in uw dorp woonde, zolang u zelf weet, maar kon u niet aangeven of hij daar bijvoorbeeld ook geboren was. Hij zou alleen met zijn vrouw en zijn zoon in het dorp gewoond hebben, voor de rest had hij er geen familie of niemand (CGVS p.16). Zijn enige zoon van ongeveer 25 jaar oud was volgens u (nog) niet gehuwd, en u weet evenmin wat voor werk hij deed (CGVS p.16). B.(....) J.(...) was volgens u een moellah, omdat mensen hem zo noemden, maar hij was niet de imam van de moskee in uw dorp (CGVS p.16). Dat er een jaar lang in het dorp geroddeld werd over B.(....) J.(...) en zijn vermoedelijke activiteiten voor de taliban, en hij samen met zijn vrouw en zoon zonder enig familiaal netwerk in het dorp leefde, maar u weinig meer spontaan en gedetailleerd kan vertellen dan dit, doet evenzeer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient er nog gewezen te worden op enkele noemenswaardige inconsistenties en tegenstrijdigheden met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming, dat plaatsvond op 9 november 2021, dat uw broer J.(...) in Abzingani (district Hesarak, provincie Nangarhar) was en uw moeder en andere broer Hamidullah in uw eigen dorp (Malik Kalai, district Khewa, provincie Nangarhar). Wat betreft het motief voor uw migratie naar België stelde zeer algemeen "Problemen met de taliban. De taliban heeft de macht gegrepen en dat is de reden waarom ik ben vertrokken" (zie fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling p.2, 3, 4). Over het feit dat uw broer bij de politie werkte en problemen kreeg met B.(....) J.(...) in uw dorp, zei u destijds helemaal niets. Wanneer u enkele maanden later (na het leeftijdsonderzoek, meer bepaald op 1 maart 2022) uitgebreider gehoord werd door DVZ, verklaarde u dan weer dat zowel uw beide broers als uw moeder in Malik Kalai, uw eigen dorp, waren (zie verklaring DVZ p.7 en 9), en zei u niets meer over het feit dat uw broer in Abzingani (Hesarak, Nangarhar) was. Heden stelt u weer volledige andere zaken. Zo verklaart u dat uw jongste broer (Hamidullah) sinds zijn zevende bij uw maternale oom in de provincie Kunar woont (omdat deze geen eigen zoon had, CGVS p.7), dat uw moeder op het ogenblik van uw vertrek eveneens bij deze oom in Kunar is gaan wonen (CGVS p.5), en dat uw oudste broer J.(...), op het ogenblik van de machtsovername (en uw vertrek) op zijn werk was en u sindsdien geen contact meer met hem heeft (CGVS p.7). Bovendien gaf u bij de DVZ aan dat u zo'n drie maanden na de val van de overheid was vertrokken (zie verklaring DVZ p.6 en 13), terwijl u heden verklaart dat dit op de tweede dag van de val was (CGVS p.4, 26). Dergelijke wisselende verklaringen over de verblijfplaatsen van uw kerngezin en de periode van uw vertrek doen onvermijdelijk eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Los daarvan kan nog opgemerkt worden dat uw familie na uw vertrek geen problemen meer kende, hetgeen u wijt aan het gegeven dat zij naar een andere provincie zijn gegaan waar "die talib" (oftewel B.(....) J.(...)) zelf niet is (CGVS p.29). Nochtans heeft de taliban intussen de macht over heel Afghanistan en lijkt het vreemd dat noch de taliban zelf noch de familie van B.(....) J.(...) uw gezin zou kunnen opsporen in Kunar. Uw paternale oom zou van de dorpelingen immers nog steeds vernemen dat B.(....) J.(...), die intussen ook voor de huidige talibanoverheid in het district zou werken, op zoek is naar jullie, en dat de taliban eveneens aan de dorpelingen naar jullie vragen (CGVS p.29). Uw paternale oom zelf zou echter geen problemen hebben omdat hij een oude persoon met een witte baard is, een paar dorpen verder woont en ze niet op de hoogte zijn dat hij jullie paternale oom is (CGVS p.30), hetgeen opnieuw allemaal erg weinig geloofwaardig is.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over zowel de vervolging als de huidige situatie en verblijfplaats van uw broer (J.(...)) toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw eigen situatie betreft kan nog worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen (geloofwaardige) dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een mogelijks familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend. De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van uzelf, uw vader en uw broer kunnen immers hooguit uw identiteit, Afghaanse nationaliteit en eventuele regio van herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. De documenten met betrekking tot het werk van uw broer J.(...) (voor de grenspolitie en de lokale politie), kunnen ten slotte louter deze tewerkstellingen ondersteunen, maar vormen tegelijkertijd geen enkel bewijs voor de door u verklaarde problemen met B.(....) J.(...) en de taliban. Hetzelfde geldt voor de foto van uw

broer terwijl hij aan het werken was, en de foto van uzelf samen met uw broer. Ook dient hierbij opgemerkt te worden dat het louter voorleggen van identiteitsdocumenten, werkdocumenten of foto's van bepaalde personen de verklaarde familieband of bloedband niet absoluut aantoonst. De documenten van de neven van uw vader, of beter gezegd van hun vroegere tewerkstelling bij de Amerikanen in Afghanistan, hebben bijgevolg evenmin invloed op de beoordeling van uw nood aan bescherming. Er kan immers op geen enkele wijze vastgesteld worden dat deze personen inderdaad familieleden van u betreffen, en verder kan worden herhaald dat het louter gegeven dat u mogelijk een ver familielid bent van een vroeger lid van het ANSF of een voormalige medewerker van de buitenlandse troepen in Afghanistan, onvoldoende is om als vluchteling te worden erkend. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw dossier werd toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan (district Khewa, provincie Nangarhar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont

enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift en aanvullende nota's

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Betreffende de vaststellingen van de commissaris-generaal inzake de leeftijd van verzoeker wordt door verzoeker beweerd dat het bijhouden van de exacte leeftijd binnen de Afghaanse cultuur niet gebruikelijk is. Volgens verzoeker ging hij ervan uit dat hij minderjarig was omdat zijn moeder dit had verteld. Er is naar de mening van verzoeker geen sprake van misleiding van de Belgische overheid en dit kan geen grond zijn om zijn relaas in twijfel te trekken.

Met betrekking tot de vervolgingsfeiten en het geschil dat was ontstaan tussen verzoekers broer J. en een derde (B. J.), die vermoedelijk tot de taliban behoorde, stelt verzoeker dat de handelingen van een derde niet doorslaggevend kunnen zijn voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker stelt dat het niet ongeloofwaardig is dat B. J. openlijk verwijten zou maken aan het adres van verzoekers broer omdat ze in hetzelfde dorp woonden, B. J. wist dat verzoekers broer voor de overheid werkte en B. J. wist dat het niet lang meer ging duren voor de overheid zou vallen.

Naar aanleiding van een aantal vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende de gedragingen van verzoekers broer en B. J., zoals het gegeven dat dit ondanks vermeende talibansympathieën vrij kon komen en gaan naar het dorp, de aankondiging van verzoekers broer om B. J. bij de overheid aan te geven en het

gedrag van verzoekers broer na de dreigementen, stelt verzoeker dat het onduidelijk is wat de aanleiding was voor de huiszoeking bij B. J. en dat er geen zekerheid bestond of B. J. daadwerkelijk bij de taliban betrokken was omdat dit louter een gerucht was. Volgens verzoeker is het pas nadat de broer van verzoeker onvindbaar bleek, dat zijn familie de ernst van de situatie is begonnen te beseffen.

Ingevolge de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers relaas en de verklaringen van verzoeker over het gedrag van zijn broer na de ruzie met B. J., stelt verzoeker dat het niet om een tegenstrijdigheid, maar om een misverstand gaat. Verzoeker dacht, zo stelt hij thans, dat de *protection officer* zich afvroeg of zijn broer na het incident voortdurend thuis bleef of toch nog naar zijn werk is teruggekeerd. Verzoeker wijst hierbij op het gegeven dat hij een jonge asielzoeker is en dat hij gedurende het 4-uur durende interview sommige zaken niet zo helder heeft verklaard en dat hiermee rekening dient te worden gehouden. Uiteraard, zo vervolgt verzoeker, besepte zijn broer dat een klacht tegen B. J. problemen kon opleveren met de taliban. Waarom er een huiszoeking plaatsvond bij B. J., weet volgens verzoeker enkel de overheid zelf en het handelen van de overheid kan geen aanleiding geven tot de weigering van het verzoek om internationale bescherming.

Wat de onwetendheid betreft over het wedervaren van de vrouw van B. J. stelt verzoeker dat dit geen relevante gebeurtenis was waarover verzoeker of zijn broer zich druk maakten. De commissaris-generaal achtte het ook weinig geloofwaardig dat verzoeker na de dood van de zoon van B. J. niet meer naar buiten ging, terwijl zijn broer, die verantwoordelijk werd geacht voor de dood van de zoon van B. J., 'gewoon' van het werk kwam. In zijn middel benadrukt verzoeker dat zijn broer beter beschermd was omdat hij een wapen droeg en getraind was en er iemand voor het inkomen moest zorgen. Voorts preciseert verzoeker dat het gegeven dat verzoeker af en toe thuis overnachtte niet betekende dat zijn broer verlof had.

Wat de vaststelling betreft dat verzoekers neven, die bij hen inwoonden, hun eigen gezin in veiligheid konden brengen, maar blijkbaar het gezin van zijn moeder achterlieten en de vaststelling dat zijn moeder nog 20 dagen in het dorp bleef wonen nadat de huiszoeking bij B. J. had plaatsgevonden, terwijl ze bij een maternale oom een onderkomen zouden kunnen vinden, stelt verzoeker dat na overleg werd besloten dat verzoeker naar het buitenland diende te gaan en de anderen naar de maternale oom. Volgens verzoeker konden de neven van verzoekers vader hen niet onderbrengen bij de Amerikanen omdat zij zelf ook een gezin hadden. Verzoeker preciseert dat zij thuis bleven zolang de neven van zijn vader er ook waren omdat zij over bodyguards en zware wapens beschikten. Verzoeker verduidelijkt ook nog dat het niet abnormaal is dat hij niet veel weet over B. J. aangezien dit een veel oudere man betreft en hij deze man vooral als dorpeling kent.

Met betrekking tot de vastgestelde inconsistenties tussen de verklaringen van verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, zijn verklaringen bij het opmaken van de 'fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' en tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelt verzoeker dat hem tijdens het eerste interview uitdrukkelijk werd gevraagd om kort te zijn. Voorts volhardt verzoeker in zijn verklaring dat hij de tweede dag na de machtsovername is vertrokken. Verzoeker besluit dat er geen reden is om aan zijn asielrelaas te twijfelen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist dat er in Afghanistan geen risico bestaat op ernstige schade door toedoen van willekeurig geweld. Hierbij verwijst verzoeker onder andere naar een internetartikels van de zomer van 2022 waarin gewezen wordt op een conflict tussen de taliban en een afvallige commandant (HLN), op een bom in Kapisa en een aanslag door ISKP op een moskee in Kabul. Tevens wijst verzoeker op willekeurige aanhoudingen die worden vermeld in het rapport van *Human Rights Watch* van 2022. Verzoeker citeert ook passages uit de *EUAA Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en wijst op het verslag van de *EUAA COI Report Afghanistan Security Situation* van 23 augustus 2022 waarbij de provincie Nangarhar wordt beschreven als een bolwerk van ISKP, waardoor er in die provincie wel wat geweldsincidenten werden geregistreerd.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat de precaire socio-economische situatie aanleiding kan geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel dat vervat is in artikel 3 van het EVRM. Hierbij verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het EHRM in de zaak Sufi en Elmi en maakt hij de vergelijking met de zaak S. H. H. Volgens het Hof kon de situatie in Somalië (Sufi en Elmi) niet vergeleken worden met de situatie in Afghanistan (S. H. H.) omdat er in Afghanistan ten tijde van de uitspraak een functionerende centrale regering was die de controle had over het gehele land en dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties. Volgens verzoeker zijn deze verschillen thans, sinds de machtsovername door de taliban, niet meer aanwezig. Verzoeker wijst erop dat de taliban niet bij machte zijn om het land te regeren. Uit berichtgeving van het EUAA, de Verenigde Naties en de VRT blijkt volgens verzoeker dat de socio-economische situatie uitermate zorgwekkend is. Nog volgens verzoeker zijn de taliban in Afghanistan van hetzelfde niveau dan de islamitische opstandelingen in Somalië en is de hoeveelheid aanwezige humanitaire hulporganisaties gedaald en werd er door de taliban een regel

uitgevaardigd waardoor vrouwen niet meer mogen werken in hulporganisaties, waarbij verzoeker verwijst naar internetartikels van december 2022. Verzoeker stelt ook dat natuurrampen frequent voorkomen in Afghanistan en verwijst hierbij naar zware overstromingen die blijken uit landeninformatie van 2022. Uit het geheel van artikels, rapporten en jurisprudentie concludeert verzoeker dat de uiterst precare humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan de welbewuste handelingen van een actor, met name de taliban. Verzoeker stelt dat het voor hem onmogelijk zou zijn om voor een inkomen te zorgen omdat hij als terugkeerder uit het Westen gestigmatiseerd zou worden op de arbeidsmarkt, zoals blijkt uit de *EUAA Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Tenslotte gaat verzoeker nog kort in op de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar die volgens hem zeer precair is omdat dit het bolwerk is van IS in Afghanistan, waardoor er een groot risico op willekeurig geweld zou bestaan.

2.2. De verwerende partij maakte op 16 januari 2024 een aanvullende nota over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin de landeninformatie wordt geüpdatet (Aanvullende nota verwerende partij, 16 januari 2024). Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn middelen onder andere de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en

juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Verzoeker koppelt zijn vrees voor vervolging blijkens zijn verklaringen aan zijn broer J. die bij de politie werkte en verwickeld geraakte in een handgemeen met B. J., waarover gezegd werd dat hij bindingen had met de taliban, nadat deze laatste zijn broer had beledigd omwille van zijn werk voor de (voormalige) overheid (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS 29 augustus 2022). Verzoeker werd thuis verwittigd van de vechtpartij en is tussenbeide gekomen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 maart 2023, p. 15). Ongeveer een week later vond een huiszoeking plaats bij het huis van B. J. waarbij een gevecht ontstond en de zoon van B. J. om het leven kwam. Verzoeker en zijn broer werden verantwoordelijk geacht voor het overlijden van de zoon van . Kort nadien was er de machtsovername door de taliban waarna verzoekers broer J. niet meer naar huis kwam en verzoeker zelf met behulp van zijn oom in vaderlijke lijn naar het buitenland vluchtte (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS 29 augustus 2022; AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 maart 2023, p. 15).

5.1.3. In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn voorgehouden minderjarigheid waarbij hij betoogt dat er geen sprake is van misleiding van de Belgische overheid en dat dit geen grond kan zijn om zijn relaas in twijfel te trekken.

5.1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 9 november 2021 stelde geboren te zijn op 15 januari 2004, waardoor hij op dat ogenblik de leeftijd van 16 jaar zou hebben (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, bijlage 26). Bij het opmaken op de fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’, waarop een foto van verzoeker werd aangebracht, werden reeds sterke twijfels geuit over de ingeroepen minderjarigheid omwille van verzoekers “fysieke verschijning” (uitgesproken gezichtsbehang) (*Ibid.*, fiche NBMV 9 november 2021). Verzoeker werd onderworpen aan een leeftijdsonderzoek waarbij werd geconcludeerd dat verzoeker op 26 november 2021 een leeftijd heeft van 21,5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar (*Ibid.*, Beslissing Dienst Voogdij FOD Justitie, 14 december 2021). Verzoeker heeft geen rechtsmiddel aangewend tegen deze beslissing en herhaalde bij het afleggen van zijn verklaring op 1 maart 2022 (*Ibid.*, Verklaring DVZ, 1 maart 2022, persoonsgegevens) dat hij op 15 januari 2004 geboren was. Nadien, ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud, legde verzoeker geen origineel identiteitsdocument neer dat zijn voorgehouden leeftijd zou kunnen staven, maar slechts een onvertaalde kopie (AD, stuk 5, Documenten, kopie taskara). In weerwil van zijn eerdere verklaringen stelde verzoeker toen plots dat hij zijn geboortedatum niet wist (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 maart 2023, p. 3). Verzoeker verklaarde bovendien dat hij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud slechts 18 jaar zou zijn, hetgeen opnieuw indruist tegen de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek. Verzoeker poneert in zijn middel dat er geen sprake is van misleiding, maar hij slaagt er niet in aan te tonen dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan door in zijn beslissing te overwegen dat verzoeker “ten stelligste blijft volhouden” dat hij minderjarig was, hetgeen “bij voorbaat vraagtekens (plaatst) naast (...) (de) algehele geloofwaardigheid”. Hoewel verzoeker in zijn eerste middelonderdeel voorhoudt dat argument dit als grond zou worden gebruikt om zijn relaas in twijfel te trekken, merkt de Raad op dat de voorgehouden minderjarigheid van verzoeker enkel wordt aangewend om zijn algehele geloofwaardigheid te contesteren.

Gezien verzoeker meermaals wil doen geloven dat hij bijna veel jonger is dan hij in werkelijkheid is, is het niet onredelijk om enig voorbehoud te maken bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten, zeker indien andere overtuigende bewijselementen ontbreken. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in Roemenië op 15 oktober 2021 een andere naam opgaf (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, overname-akkoord Roemenië, 31 december 2021), hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid evenmin ten goede komt.

5.1.5. In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende de gedragingen van B. J., die een centrale rol speelt in verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal stelde immers vast dat het weinig geloofwaardig is dat B. J. publiekelijk verwijten zou uiten ten aanzien van verzoekers broer, die bij de politie werkte. In zijn middel stelt verzoeker nu dat dit gedrag wel logisch en doordacht voorkomt omdat B. J. zou hebben geweten dat het niet lang meer ging duren vooraleer de overheid zou vallen in Afghanistan waardoor hij het aandurfde om verzoekers broer in het openbaar te beledigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in dit middelonderdeel een andere wending geeft aan zijn eerdere verklaringen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan niet ten goede komt. Uit het administratief dossier blijkt immers in de eerste plaats dat het dorp waar verzoeker woonde ten tijde van het incident met zijn broer, dat de aanleiding vormde voor zijn vertrek, in handen was van de (voormalige) overheid (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 maart 2023, p. 9). Verzoekers broer J. bewoog zich kennelijk probleemloos in uniform en met zijn dienstwapen tussen de dorpelingen (*Ibid.*, p. 9). Hij was trouwens op de dag van het incident in uniform en gewapend met de dorpelingen aan het keuzen aan de moskee over *“de nieuwe overheid”* (*Ibid.*, p. 14-15). Luidens de verklaringen van verzoeker was B. J. van zijn kant *“een verholde talib”*, die aan de andere kant van het dorp woonde (*Ibid.*, p. 10). Verzoeker stelde dat B. J. niet openlijk uitkwam voor zijn extremisme en dit niet zelf zei (*Ibid.*, p. 10). Verzoekers familie had weinig contact met de familie van B. J. (*Ibid.*, p. 16). B. J. was bovendien blijkbaar de enige over wie in het dorp werd geroddeld omdat hij soms voor een tijdje verdween (*Ibid.*, p. 16-17). Voorts bleek verzoeker geen weet te hebben van andere dorpelingen die ervan verdacht werden banden te hebben met de taliban (*Ibid.*, p. 17). Verzoeker verklaarde ook dat zijn broer geen angst koesterde voor B. J. omdat hij zijn geweer had en neven in vaderlijke lijn die grote commandanten waren bij de Amerikanen, die ook eigen geweren en bodyguards hadden (*Ibid.*, p. 17).

In deze door verzoeker geschetste context is het namelijk weinig plausibel dat B. J., van wie redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij onder de radar zou willen blijven, plots publiekelijk aan de moskee zou hebben geroepen dat het brood van iemand die voor de overheid werkt niet koosjer is en dat het begrafenisgebed van verzoekers broer niet zou worden aanvaard (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 maart 2023, p. 15). Uit de verklaringen van verzoeker kan namelijk worden opgemaakt dat de grote meerderheid van de dorpelingen die op het moment van zijn verbale uitval aanwezig waren bij de moskee de (voormalige) overheid gunstig gezind waren. Bovendien slaagde verzoeker er tijdens het onderhoud niet in een aannemelijke reden of aanleiding op te geven waarom B. J. op dat ogenblik voor de eerste keer (*Ibid.*, p. 18) én openlijk zijn broer J. zou hebben beledigd omwille van zijn werk voor de (voormalige) overheid. Verzoeker stelde het volgende: *“Hij heeft mijn broer in uniform gezien en hij had dat niet graag dus hij probeerde ruzie te zoeken met mijn broer”*. Uit de verklaringen van verzoeker kan geenszins worden opgemaakt dat de nakende machtsovername door de taliban de aanleiding zou zijn geweest voor de openlijke beledigingen van B. J. aan het adres van zijn broer. Het is immers pas na afloop van het handgemeen dat B. J. zou hebben gezegd dat zijn tijd nog zou komen en dat hij wraak zou nemen, waaruit verzoeker *a posteriori* afleidt dat hij *“waarschijnlijk”* wist dat de overheid zou vallen (*Ibid.*, p. 19). Verzoeker stelt dat de handelingen van een derde niet doorslaggevend zijn voor de geloofwaardigheid van zijn relaas, maar hij kan niet overtuigen dat de openlijke beledigingen van B. J. aan het adres van verzoekers broer sporen met de beschrijving van de toenmalige situatie in het dorp. Verzoeker maakt in zijn middel niet aannemelijk dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de verklaringen van verzoeker te besluiten dat het niet aannemelijk is *“(d)at B. J. zich gelet op dit alles zomaar plots openlijk in het hol van de leeuw zou wagen”*.

5.1.6. Ook over de gebeurtenissen in de nasleep van het handgemeen tussen verzoekers broer en B.J. zijn de verklaringen van verzoeker op zijn zachtst gezegd merkwaardig. Het kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat een vechtpartij tussen een gewapende ‘soldaat’ van de ‘regionale politie’ (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 maart 2023, p. 9) en een burger, als gevolg van belediging van deze laatste, die er daarenboven van verdacht wordt sympathieën te hebben voor de taliban, onmiddellijke overheidsrepressie tot gevolg heeft. Verzoeker had immers verklaard dat zijn broer, die zelfs op dat ogenblik nog rotsvast overtuigd was van de slagkracht van de overheid, aangekondigd had dat hij B. J. bij de politie zou aangeven (*Ibid.*, p. 19). Desalniettemin zijn de verklaringen van verzoeker bijzonder warrig over wat hijzelf en zijn broer deden nadat ze naar huis terugkeerden na afloop van het incident: *“We zijn thuisgekomen en hij heeft dat verhaal verteld, hoe de ruzie is ontstaan, en voor de rest hebben we niks speciaals gedaan, het was gewoon normaal”* (*Ibid.*, p. 19). Hij blijft ook bijzonder onduidelijk over het moment waarop zijn broer

naar zijn werk is teruggekeerd en wat zijn broer in de dagen dat hij nog thuis was zou hebben gedaan (*Ibid.*, p. 20). Er zou immers mogen worden verwacht dat verzoekers broer zijn collega's bij de politie onverwijd op de hoogte brengt van het geweldsincident waarbij hij betrokken was. Verzoekers broer zou het incident evenwel nooit hebben doorgegeven aan de overheid (*Ibid.*, p. 22), hetgeen uitermate vreemd is. Blijkbaar werd het huis van B. J. één week later wel toevallig doorzocht door de "nationale inlichtingendienst", waarbij de zoon van B. J. om het leven kwam en B. J. zelf wegluchtte naar een onbekende bestemming (*Ibid.*, p. 21-22). Verzoeker kan echter niet verhelderen wat de precieze aanleiding voor of bedoeling van deze huiszoeking was: "(...) dat de overheid (...) kwam met de bedoeling van hem misschien te doden of arresteren (...)" (*Ibid.*, p. 22). Verzoeker verklaarde dat hij niets had vernomen over wat er met de vrouw van B. J. was gebeurd nadat haar zoon was omgekomen en haar man was gevlucht (*Ibid.*, p. 23). Na de huiszoeking en de begrafenis van de zoon van B. J. zou er volgens verzoeker "niks speciaal" gebeurd zijn en hield verzoeker zich gedurende een twintigtal dagen gedeisd (*Ibid.*, p. 23-24). Verzoeker vreest blijkbaar represailles vanwege de taliban, maar er is niets dat erop wijst dat deze vrees gegrond is. Nochtans vormt de nasleep van het incident aan de moskee voor verzoeker de rechtstreekse vluchtaanleiding waarbij zijn paternale oom onmiddellijk na de machtsovername via een mensensmokkelaar uit een ander dorp zijn vertrek had geregeld (*Ibid.*, p. 25-26).

In zijn middel stelt verzoeker dat het niet duidelijk is om welke reden de overheid een huiszoeking uitvoerde en dat er ook geen zekerheid is over de vraag of B. J. tot de taliban behoorde. Deze *a posteriori*-bedenkingen van verzoeker komen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede aangezien redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich eventueel naderhand zou hebben geïnformeerd over de reden voor de huiszoeking, de eventuele banden van B. J. met de taliban en het wedervaren van diens echtgenote naderhand. Dit geldt bij uitstek voor verzoeker omdat vele van zijn familieleden beroepsmatig actief waren voor de overheid, waardoor vermoed kan worden dat hij hierover bijkomende inlichtingen kan bekomen. In zijn middel stelt verzoeker trouwens dat "de inval en de dood van de zoon van B. J. een grote gebeurtenis is", zodat hierover in (lokale) overheidskringen informatie moet circuleren. Verzoekers betoog in zijn middel doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het onaannemelijk is dat zijn broer aanvankelijk uitdrukkelijk aankondigde dat hij B. J. zou aangeven bij de overheid zonder naderhand de daad bij het woord te voegen. Thans tracht verzoeker de afwezigheid van een klacht te rechtvaardigen door te opperen dat het indienen van een klacht mogelijks problemen kon opleveren met de taliban. Dit staat echter in schril contrast met de initiële houding van verzoekers broer, die niet bang was voor B. J., 'zelfzeker' was en dacht dat de overheid een einde zou maken 'aan die mensen' (*Ibid.*, p. 19). In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker trouwens dat zijn broer zich 'beter beschermd' voelde. Indien verzoekers broer, die bij de politie actief was, vertrouwen had in het overheidsapparaat, is het onbegrijpelijk dat hij geen melding maakte van het incident.

Voorts tracht verzoeker in zijn middel de onduidelijkheid op te heffen over de *whereabouts* van zijn broer J. na diens ruzie met B. J. Verzoeker wijst erop dat hij een jonge asielzoeker is die in een stressvolle situatie verkeerde, maar dit vormt geen rechtvaardiging voor de onduidelijkheid van zijn verklaringen over de verblijfplaatsen en de gedragingen van zijn broer in de nasleep van het incident aan de moskee, omdat dit precies de kern van zijn asielrelaas betreft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker hierover "heel vaag / warrig" is (*Ibid.*, p. 20). Uiteindelijk stelt verzoeker dat hijzelf na het incident terug gingen werken en dat zijn broer zijn verlof thuis heeft doorgebracht en na twee of drie dagen opnieuw naar zijn werk vertrok (*Ibid.*). Hij stelde dat deze dagen normaal verlopen zijn en dat zij niet aan anderen over het incident hadden verteld, behalve telefonisch aan de ooms, die hun het advies gaven om het rustig te houden (*Ibid.* p. 21). Zoals gezegd is het volstrekt ongeloofwaardig dat het blijkbaar niet opkwam bij verzoekers broer, die een functie bekleedde bij de politie, om onmiddellijk na het incident contact op te nemen met zijn werk om zijn wedervaren met B. J. te melden.

Ingevolge de bedenkingen die in de bestreden beslissing worden geuit omdat verzoeker verklaarde dat zijn familie alleen werd achtergelaten op het moment van de machtsovername, terwijl de ooms hun familie, al dan niet met de hulp van de Amerikanen, in veiligheid konden brengen, stelt verzoeker in zijn middel dat er na overleg werd besloten dat hij naar het buitenland zou vertrekken en de rest van het gezin bij een oom langs moederszijde zou worden ondergebracht. De vaststelling dringt zich op dat de verklaringen van verzoeker hierover niet consistent zijn. Eerder recent, ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud, verklaarde verzoeker immers dat zijn moeder en zijn schoonzus sinds de machtsovername en het moment waarop verzoeker zelf vertrok, bij een oom langs moederszijde verblijven in Kulmanay in het Chawkay district (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 27 maart 2023, p. 5). Nochtans had verzoeker voorheen steeds verklaard dat zijn moeder en jongere broer in Malik Kalai in het Khewa district vertoefden (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, fiche NBMV, 9 november 2021, p. 2; *Ibid.*, Verklaring DVZ, 1 maart 2022, persoonsgegevens van partner en gezinsleden). Deze uiteenlopende verklaringen doen de vraag rijzen of de gezinsleden van verzoeker zich in de periode van de machtsovername (augustus 2021) daadwerkelijk in veiligheid dienden te brengen bij een maternale oom.

5.1.7. Verzoeker gaat in zijn middel nergens concreet in op de beoordeling door de commissaris-generaal van de documenten die hij had neergelegd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara’s van uzelf, uw vader en uw broer kunnen immers hooguit uw identiteit, Afghaanse nationaliteit en eventuele regio van herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. De documenten met betrekking tot het werk van uw broer J.(...) (voor de grenspolitie en de lokale politie), kunnen ten slotte louter deze tewerkstellingen ondersteunen, maar vormen tegelijkertijd geen enkel bewijs voor de door u verklaarde problemen met B.(...) J.(...) en de taliban. Hetzelfde geldt voor de foto van uw broer terwijl hij aan het werken was, en de foto van uzelf samen met uw broer. Ook dient hierbij opgemerkt te worden dat het louter voorleggen van identiteitsdocumenten, werkdocumenten of foto’s van bepaalde personen de verklaarde familieband of bloedband niet absoluut aantoont. De documenten van de neven van uw vader, of beter gezegd van hun vroegere tewerkstelling bij de Amerikanen in Afghanistan, hebben bijgevolg evenmin invloed op de beoordeling van uw nood aan bescherming. Er kan immers op geen enkele wijze vastgesteld worden dat deze personen inderdaad familieleden van u betreffen, en verder kan worden herhaald dat het loutere gegeven dat u mogelijks een ver familielid bent van een vroeger lid van het ANSF of een voormalige medewerker van de buitenlandse troepen in Afghanistan, onvoldoende is om als vluchteling te worden erkend. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw dossier werd toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”* De Raad sluit zich aan bij de beoordeling van deze documenten. Er dient te worden benadrukt dat het enkel om kopieën gaat van documenten uit Afghanistan, waarvan de authenticiteit geenszins kan worden gegarandeerd (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan: corruptie en documentenfraude, 14 januari 2021 (*update*)), en dat er geen enkel begin van bewijs voorligt van een familieband tussen verzoeker en de individuen die vermeld worden op de stukken die betrekking hebben op de tewerkstelling voor de politie- en veiligheidsdiensten in Afghanistan. Bovendien hebben deze stukken geen betrekking op het incident dat de rechtstreekse vluchtaanleiding vormde.

5.1.8. Naast dit alles blijkt dat verzoeker aanvankelijk, ter gelegenheid van het opstellen van de fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’, zeer algemeen verklaarde dat zijn motieven voor migratie naar België *“problemen met de taliban”* waren (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, fiche NBMV, 9 november 2021, p. 3). Verzoeker stelde toen simpelweg: *“De taliban heeft de macht gegrepen en dat is de reden waarom ik ben vertrokken”* (*Ibid.*). Verzoeker maakte toen helemaal geen melding van een broer die bij de politie werkte of een incident in zijn dorp dat nét aan de machtsvername voorafging. Zowel bij het opmaken van de vragenlijst op 29 augustus 2022 als bij het persoonlijk onderhoud van 27 maart 2023 besprak verzoeker enkel het incident dat aan de machtsvername voorafging en duidde hij de machtsvername door de taliban *an sich* helemaal niet aan als een motief voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Ook deze vaststelling ondergraaft in belangrijke mate de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

5.1.9. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van het geheel van zijn overwegingen te concluderen dat verzoeker op basis van zijn asielrelaas niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aangebrachte vervolgingsfeiten werden immers ongeloofwaardig bevonden, waardoor er geen reden bestaat om deze te toetsen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève (cf. RvS 29 november 2007, nr. 177.396).

5.1.10. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker dat hij uitstekend geïntegreerd is en dat hij tewerkgesteld is. Hij toont een aantal stukken om dit te bevestigen. In zoverre verzoeker hiermee wil aantonen dat hij als terugkeerder uit het Westen problemen zal kennen, stipt de Raad aan dat tewerkstelling en loutere deelname aan het maatschappelijke leven in België geen toonbeeld zijn van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier tewerkgesteld is en aldus probeert een nieuw leven op te bouwen, is zonder meer lovenswaardig en geeft blijk van een zekere flexibiliteit, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele

terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen, waardoor hij op die basis niet als vluchteling kan worden erkend.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat door verzoeker geen concrete elementen werden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de gebeurtenissen in de nasleep van het handgemeen aan de moskee tussen zijn broer en B. J.

5.2.4. Verzoeker voert voor het eerst in zijn middel aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, omwille van de precare socio-economische situatie in Afghanistan. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in zijn beslissing oppert, meent verzoeker dat de belabberde socio-economische en precare humanitaire situatie, die zich heden in Afghanistan voordoet, wel degelijk het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van één actor, met name de taliban. Verzoeker verwijst hierbij enerzijds naar het arrest van het EHRM in de zaak Sufi en Elmi inzake Somalië en anderzijds naar het arrest S.H.H. van het EHRM inzake Afghanistan. Volgens verzoeker betekent het gegeven dat er vandaag niet langer een internationaal erkende, functionerende regering en internationale hulporganisaties aanwezig zijn in Afghanistan - waar overigens volgens verzoeker geen vrouwen meer mogen worden tewerkgesteld - dat verzoeker in aanmerking dient te komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad stipt aan dat artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet inhoudelijk gelijklopend is aan artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, pt. 28), maar dat het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan de gevallen waarin internationale bescherming moet worden verleend.

In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 stelt de verwerende partij het volgende omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de heersende socio-economische constellatie in Afghanistan:

“Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen.

UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierechtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierechtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden

van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie

als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban.

Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

Uit de door verzoeker in zijn tweede middel geciteerde nieuwsberichten en passage uit de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 kan niet worden besloten dat de preciaire humanitaire en

socio-economische situatie (hoofdzakelijk) zou worden veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt geïmponeerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

In zoverre verzoeker in het tweede middel verder aanvoert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat dit er niet toe leidt dat artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet op deze toestand van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek de Afghaanse bevolking in haar geheel, of verzoeker in het bijzonder wil treffen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïmponeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het betoog van verzoeker in zijn tweede middel dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, kan niet worden bijgetreden. In Somalië ontbrak ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” elke overheid terwijl er heden in Afghanistan wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Een ander groot onderscheid tussen de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, en de situatie in Afghanistan is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle, terwijl er in de landeninformatie geen aanwijzingen zijn dat de taliban vandaag de dag aan (internationale) hulpverleners op systematische wijze de toegang tot Afghanistan zouden verbieden. Integendeel, de humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en de taliban hebben zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker toont met zijn verwijzingen naar een aantal artikels en landenrapporten die punctuele problemen bespreken niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door op basis van de objectieve landeninformatie te concluderen dat een breed scala aan elementen en factoren - die trouwens al veelal aanwezig waren vóór de machtsovername door de taliban - de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie hebben veroorzaakt. In de passage uit de meest recente *Country Focus* van het EUAA over Afghanistan dienaangaande (EUAA *Country Focus* Afghanistan, december 2023, pp. 45-55), die van recentere datum is dan de door verzoeker geciteerde berichtgeving van VRT NWS en ‘het Nieuwsblad’, wordt trouwens bevestigd dat onder andere de klimaatverandering, die zorgt voor droogte en overstromingen, aardbevingen, inflatie en andere economische wetmatigheden een belangrijke rol spelen. Ook met zijn bewering dat de taliban extremer zouden worden, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de socio-economische problemen en humanitaire crisis exclusief of hoofdzakelijk kunnen worden toegeschreven aan opzettelijke handelingen of omissies vanwege één actor in de zin van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet. De stelling van verzoeker dat enkel de *de facto*-talibanregering hiervoor verantwoordelijk zou zijn, kan niet worden gevolgd. Daarbij komt dat verzoeker niet aantoont dat hij “*specifiek wordt blootgesteld*” aan het risico op dit soort ‘ernstige schade’, waardoor hij zich hoe dan ook niet op de socio-economische situatie kan beroepen om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

5.2.5. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker in zijn tweede middel dat er door toedoen van interne conflicten bij de taliban en door (bom-)aanslagen, waarbij hij verwijst naar een aantal internetartikels van de zomer van 2022, de landpagina van het World Report van *Human Rights Watch* van 2023, de *EUAA Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en de informatie over de provincie Nangarhar uit de *EUAA Afghanistan Security*

Situation van augustus 2022. Verzoeker leidt uit deze informatie af dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld.

5.2.6. Noch in de bestreden beslissing, noch in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt ontkend dat er in Afghanistan nog burgerslachtoffers vallen door willekeurig geweld. Hierbij wordt wel aangegeven dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de Taliban significant is gedaald en dat er sprake is van belangrijke regionale verschillen. In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 heeft de verwerende partij de actuele veiligheidssituatie verder geanalyseerd aan de hand van meer recente COI-rapportage waaronder de EUAA *Afghanistan Country Focus* van december 2023. De analyse van de verwerende partij luidt als volgt:

“Uit een grondige analyse (...) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald.

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.7. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt dat er actueel in Afghanistan in zijn geheel nergens sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker brengt informatie aan van augustus 2022 over de situatie in Nangarhar. In de meest recente "Country Guidance Afghanistan" van het EUAA van januari 2023 wordt een overzicht geboden per provincie. Hieruit blijkt dat Nangarhar een provincie was waar in de loop van 2021 en 2022 relatief veel gericht geweld plaatsvond, dat vooral werd toegeschreven aan ISKP, het Haqqani-netwerk en de Taliban, maar dat er ook op beperkte schaal willekeurig geweld plaatsvond als *collateral damage* ingevolge de gerichte veiligheidsincidenten. Om evenwel in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient verzoeker aannemelijk te maken dat er individuele elementen zijn die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico vertoont op slachtofferschap van het in de provincie Nangarhar aanwezige (beperkte) willekeurige geweld.

Door in zijn middel enkel de landeninformatie te citeren heeft verzoeker, als valide jongeman, geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

5.2.8. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek heeft verricht of kennelijk onredelijk te werk ging door de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. De beide aangevoerde middelen zijn ongegrond. De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------